

Sygn. akt I C 49/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Sidor-Leszczyńska
Protokolant:	Karolina Machnicka

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko J. G.

o zapłatę

- zasądza od J. G. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1 078,76 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- znosi między stronami koszty procesu.

Sygn. akt I C 49/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 października 2015 roku (data prezentaty) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko J. G. o zapłatę kwoty 2.172,00 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 zł, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, oraz zwrot innych kosztów w kwocie 7,50 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym dwie umowy ubezpieczenia OC, które nie zostały wypowiedziane w ustawowym terminie, w związku z czym, na mocy ustawy zawarte zostały następne umowy na kolejne 12 miesięcy.

Powód dochodził roszczenia z tytułu nieopłaconych polis ubezpieczeniowych o nr (...) dla pojazdu marki C. o nr rej. (...), oraz o nr (...) dotyczącej pojazdu marki B. o nr rej. (...).

Wskazał, iż na kwotę główną składa się kwota 867,65 zł tytułem nieopłaconej polisy ubezpieczeniowej nr (...), skapitalizowane odsetki ustawowe od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia 1 października 2015 roku w kwocie 211,11 zł, kwota 868,35 zł tytułem nieopłaconej polisy ubezpieczeniowej nr (...), skapitalizowane odsetki ustawowe od dnia 18 czerwca 2013 roku do dnia 1 października 2015 roku w kwocie 224,89 zł. (pozew k. 4-9)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz w postępowaniu upominawczym w dniu 22 października 2015 roku, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1915022/15, orzekając zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie. (nakaz zapłaty k. 10)

Pismem z dnia 10 listopada 2015 roku (data stempla pocztowego) pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 22 października 2015 roku, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż przed okresem upływu polisy, kilkakrotnie informował ubezpieczyciela o tym, iż umowy ubezpieczenia nie będą przedłużane (sprzeciw k. 13-17)

Na rozprawie w dniu 03 sierpnia 2016 roku i 28 września 2016 roku pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa, wskazując, iż powództwo nie zostało udowodnione, ponadto powód nie wykazał nabycia przedmiotowych wierzytelności od pierwotnego wierzyciela, a zatem nie wykazał procesowej legitymacji czynnej. Wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. G. w 2012 roku zawarł z (...) Towarzystwem (...) S.A. w W. polisę ubezpieczeniową (...) nr (...) dla pojazdu mechanicznego marki C. (...). MR'98 (...) o numerze rejestracyjnym (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 31 lipca 2012 roku do dnia 30 lipca 2012 r. (okoliczność bezsporna).

Również zawarł polisę ubezpieczeniową (...) nr (...) dla pojazdu mechanicznego marki B. (...) Kat.E34 o numerze rejestracyjnym (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 17 czerwca 2012 roku do dnia 16 czerwca 2013 roku (okoliczność bezsporna).

Umowa ubezpieczenia stwierdzona polisą (...) dla pojazdu mechanicznego marki C. (...) nie została wypowiedziana przed datą 30 lipca 2012 roku, dlatego też z mocy prawa została zawarta kolejna umowa ubezpieczenia, na kolejne 12 miesięcy, a ubezpieczyciel w dniu 8 lipca 2013 roku wystawił polisę nr (...) (prolongowaną), potwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia pojazdu marki C. o numerze rej. (...) z J. G. na okres od dnia 31 lipca 2013 roku do dnia 30 lipca 2014 roku. Składka ubezpieczeniowa wyniosła 894,65 zł i była płacona w terminie do dnia 31 lipca 2013 roku (dowód: kopia polisy k. 57).

W dniu 18 grudnia 2014 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., umowę sprzedaży wierzytelności o nr 1/12/2014. W skład sprzedanych wierzytelności weszła wierzytelność z polisy nr (...) przeciwko J. G. (dowód: wyciąg z umowy sprzedaży oraz wyciąg z załącznika k. 58-61)

Pismem datowanym na dzień 29 grudnia 2014 roku, (...) sp. z o.o. wysłał do J. G. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty wynikającej z nieopłaconej polisy nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi (dowód: kopia wezwania k. 62; odpis potwierdzenia nadania k. 63).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów. Co prawda strona pozwana kwestionowała zawartą przez powoda umowę cesji wierzytelności z wierzycielem pierwotnym, jednakże w ocenie Sądu, przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z zawartej umowy sprzedaży wierzytelności dowodzi, iż taka umowa została zawarta. Brak pewnych danych, jak np. ilość zakupionych wierzytelności, kwota sprzedaży, wartość wierzytelności, stanowi tajemnicę handlową, jak również nie jest konieczna do stwierdzenia ważności dokonanego przelewu wierzytelności. Poświadczony za zgodność przez profesjonalnego pełnomocnika wyciąg z załącznika, który dokładnie wskazuje dane osobowe pozwanego, numer zawartej polisy ubezpieczeniowej, jednoznacznie wskazują, iż powód skutecznie nabył wierzytelność względem J. G..

Sąd przyznał wskazanym dokumentom pełną moc dowodową, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. Wskazać bowiem należy, iż w myśl art. 245 k.p.c., samo zakwestionowanie przedstawionego dokumentu prywatnego, opierające się na oświadczeniu pozwanego co do kwestionowania skuteczności zawartej umowy sprzedaży wierzytelności z uwagi na utajnienie pewnych danych handlowych, nie przesądza samo w sobie, iż umowa taka jest nieważna. Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, co zostanie również omówione poniżej, zdaniem Sądu potwierdza, iż powód skutecznie nabył wierzytelność wobec pozwanego co do kwoty 867,65 zł wraz z należnościami ubocznymi.

Sąd, oceniając wiarygodność i moc dowodów uczynił to według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (art. 233 § 1 k.p.c.)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 513 § 1 k.c.). W myśl art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie zaś z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Skutek przelewu polega na tym, że zmieniają się jedynie osoby stosunku prawnego, a poza tym, pozostaje taki sam, jaki istniał przed dokonaniem przelewu. Powód w niniejszym postępowaniu winien zatem w świetle treści art. 6 k.c. przedstawić stosowne wnioski dowodowe, z których wynikałoby istnienie wierzytelności zbywcy wobec pozwanego oraz fakt nabycia tej wierzytelności przez powoda. Zgodnie bowiem z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontradiktoryjności, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r., I PKN 660/00).

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, argumentując, iż ten nie wykazał, aby nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelności względem pozwanego.

W ocenie Sądu, powód skutecznie wykazał fakt zawarcia umowy cesji wierzytelności z pierwotnym wierzycielem oraz okoliczność, iż przedmiotem tej umowy stała się również wierzytelność względem pozwanego wynikająca z polisy nr (...). Na tę okoliczność przedstawił zarówno wyciąg z umowy przelewu wierzytelność, jak również wyciąg z załącznika do umowy stanowiący wykaz nabywanych wierzytelności, gdzie szczegółowo opisana została wierzytelność wynikająca z w/w umowy polisy względem pozwanego. Nadto dalsze czynności związane z zawiadomieniem pozwanego o cesji wierzytelności wskazują, iż powód realizował uprawnienia z zawartej umowy sprzedaży wierzytelności nr 1/12/2014.

W myśl § 4 ust. 9 w/w umowy zbywca ((...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.) zobowiązał się przekazać nabywcy ((...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) wszelkie dokumenty konieczne do skutecznego dochodzenia wierzytelności od konkretnego dłużnika, przez co strony rozumiały m.in. elektroniczne zapisy wniosków i/lub polis potwierdzających zawarcie umów ubezpieczenia lub inne dokumenty i zapisy elektroniczne dokumentów, na podstawie których zawarte zostały umowy ubezpieczenia.

Powód w tej sprawie przedstawił polisę z dnia 08.07. (...) o numerze (...) (k.57). Do pozwu załączył też dokument zatytułowany „Wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. z dnia 18 grudnia 2014 roku”, w którym wprost została określona nabyta wierzytelność w kwocie 867,65 zł z powołaniem się na polisę (...) (k. 61).

Powyższe okoliczności wskazują, iż powód skutecznie nabył powyższą wierzytelność. Trzeba bowiem mieć na uwadze, iż powód wszedł w posiadanie wrażliwych danych dotyczących pozwanego, tj. danych osobowych pozwanego, jak również uzyskał dokumenty potwierdzające istnienie zobowiązania pozwanego. Zasady doświadczenia życiowego wskazują zaś, iż takie informacje – o umowach zobowiązaniowych określonych osób - nie stanowią faktów powszechnie znanych, są związane z konkretnym stosunkiem prawnym, o którym wiadomo tylko wierzycielowi i dłużnikowi. Skoro zaś osoba trzecia wchodzi w posiadanie tak szczegółowych informacji, to albo ma to uzasadnienie w określonej czynności prawnej, np. umowie przelewu wierzytelności, bądź w nielegalnym pozyskaniu danych na skutek przestępstwa.

W okolicznościach tej sprawy nie było mowy o tym, by powód w sposób nielegalny posiadał informacje dotyczące umowy ubezpieczeniowej zawartej pomiędzy pozwanym (...) Towarzystwem (...) S.A. w W.. Dokumenty przedstawione przy pozwie stanowią takie dokumenty, które zbywca wierzytelności miał obowiązek przekazać nabywcy wierzytelności w myśl § 4 ust. 9 umowy z dnia 18 grudnia 2014 roku. Stąd też w ocenie Sądu, dokumenty zaoferowane przez powoda, którym Sąd dał wiarę, potwierdzają, iż powód skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia OC samochodu C. o nr rejestracyjny (...).

Zważyć należy jednakże, iż powód nie wykazał, aby w skład umowy przelewu wierzytelności weszła również wierzytelność względem pozwanego wynikająca z polisy nr (...) (dotyczącej samochodu B.). Brak jest jakiegokolwiek dokumentu świadczącego o tym, iż wierzytelność ta została nabyta przez powoda w drodze umowy cesji wierzytelności 1/12/2014 z dnia 18 grudnia 2014 roku.

Podkreślić należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (zob. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996r. I CKU 45/96). Mimo, iż w ocenie Sądu prawdopodobnym jest, iż umowa przelewu wierzytelności zawierała również wierzytelność z polisy nr (...), na co powoływał się powód, to jednak strona powodowa nie udowodniła tegoż faktu, bowiem – poza tylko swymi twierdzeniami - nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów.

Wobec powyższego należało stwierdzić, iż powód nie udowodnił powództwa w części dotyczącej roszczeń dochodzonych z polisy nr (...), a dotyczącej samochodu marki B..

Przepis art. 805 § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.), jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2.

Zważyć należy, iż wypowiedzenie umowy ubezpieczenia OC za pomocą poczty elektronicznej jest w ocenie Sądu dopuszczalne i skuteczne. Przepis art. 28 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych nie wskazuje na rygor nieważności wypowiedzenia dokonanego w innej formie niż pisemna, ani też nie zastrzega tej formy dla wywołania określonych skutków prawnych. Tym samym forma pisemna została zastrzeżona wyłącznie dla celów dowodowych (zob. wyrok SO w Gdańsku z dnia 17 lutego 2011r. III Ca 1457/10). Przyjąć więc należy, iż możliwym jest skuteczne wypowiedzenie umowy ubezpieczenia OC za pomocą maila.

Pozwany J. G. nie wykazał jednakże, iż skutecznie wypowiedział umowę ubezpieczenia OC firmie (...) dotyczącą samochodu C. o numerze rej. (...). Zgodnie z powyższymi przepisami, wypowiedzenie powinno zostać dokonane nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu na jaki umowa została zawarta. Termin ten więc upływał w dniu 30 lipca 2013 roku. W złożonych przez stronę pozwaną mailach, pierwszy raz stwierdzenie o wypowiedzeniu umowy OC dotyczącej samochodu marki C. pojawia się dopiero w dniu 1 sierpnia 2013 roku (k.22). Korespondencja mailowa z datą wcześniejszą, dotyczyła jedynie samochodu marki B..

P. należy zauważyć, iż pozwany nie wykazał również, aby w terminie dokonał wypowiedzenia polisy dotyczącej samochodu B.. Wszelka przedstawiona korespondencja jest z okresu, gdy umowy polis zostały już odnowione na okres kolejnych 12 miesięcy.

Skoro pozwany powoływał się na fakt skutecznego zawiadomienia zakładu ubezpieczeń o braku woli kontynuowania uprzednio zawartej umowy ubezpieczenia pojazdu marki C. o nr rej (...), to okoliczność tę winien był udowodnić. Pozwany nie przedstawił zaś żadnego pisma (maila) sprzed daty 30 lipca 2013 roku, w którym dokonywałby wypowiedzenia umowy ubezpieczenia tego pojazdu. Brak było zatem możliwości podzielenia stanowiska pozwanego, iż skutecznie zawiadomił zakład ubezpieczeń o rezygnacji z kontynuacji ubezpieczenia samochodu (Sąd nie był w stanie ustalić daty, kiedy miałyby dojść do tego zdarzenia).

Mając powyższe na uwadze, należało uwzględnić powództwo w części dotyczącej wierzytelności wynikającej z polisy ubezpieczeniowej nr (...) a dotyczącej samochodu marki C., tj. kwoty 867,65 zł, oraz naliczonych od w/w kwoty odsetek – 211,11 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 1 października 2015 r., jak również dalszych odsetek ustawowych naliczanych od w/w kwot.

W myśl zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu), jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Przepis art. 482 § 1 k.c. stanowi zaś, iż od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Z tych też względów, Sąd, na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. i w zw. z art. 482 § 1 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.078,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 października 2015 roku (od daty wniesienia pozwu), natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalił, jako nieudowodnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uwzględniając, iż powód wygrał proces w około 50% (49,66%), co tym samym stanowiło, iż pozwanego należało uznać za wygranego proces w około 50% (50,34%).

ZARZĄDZENIE

- odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
- pełn. powoda doręczyć odpis wyroku, stosownie do wniosku z dnia 30.09.2016 r.